

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת קְדוּשִׁים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"ז - חֲלָק כ"ד

קוֹנְטֵרְס 504

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵי"א לִפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזהר

שא

הקדוש - אבקש אם אפשר לשלח לי 300 סטים כדי לחלקם במירון לתועלת כלל ישראל.

בברכה:

אהרן יקטר - מירון, בני ברק

נ.ב. ברצוני להוסיף, שיש ממש קדוש ה' עצום "ונורא הוד", איך שששרות אנשים לומדים בתקוני זהר היומי.

תחזקנה ידיכם להרויח את הצמאון הגדול בברכה.

א.י.

– מכתב סז –

לכ' מפעל הזהר העולמי, שלום לכם! ושלומכם ישגא מאד!

תודה וטעם לשבח! רק אתמול התקשרתי וכבר היום קבלתי את כל הספרים "אור הזהר", וכן "תקוני זהר יומי". כל יום לפני הקפה, קורא דף בתקוני זהר - ומעורר יותר מהקפה. אח! יום אחר למוד זהר יומי מצלח יותר ומדיק יותר - ממש מרגישים סיעתא דשמיא.

תודה וברכה:

מ.ל. - אלעד

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

- מכתב סח -

ב"ה, לכבוד הגאון הצדיק מחבר ספר "אור הזהר" שליט"א
תודה ורב ברכה על התועלת העצומה והעליה הרוחנית שאני מרגיש,
זכות הרשב"י הקדוש תגן עליכם ועלינו ועל כל ישראל אמן.

לפני כחדשים דברתי עם אחד מראשי הכוללים החשובים שליט"א על
חשיבות לימוד הזהר"ק ונפלאותי מהיותי רחוק מכם. לפני כמה ימים שוב
פגשתי ודברתי על לבו ומה מאד שמחתי לשמע שכתב קובץ שעורים בשבת
קדש בלימוד הזהר"ק ונהנה מכך.

אין ספק כי פעלכם פעל פעלתו, ונתרבו הלומדים זקנים עם נערים,
חדשים עם ישנים, תלמידים ומגידי שעורים.

יהי רצון ונזכה לביאת משיח צדקנו בב"א.

בברכת הגאולה:

נהוראי שמחנוביץ, אשדוד

- מכתב טט -

בס"ד, לכבוד המפעל הקדוש בנשיאות כ"ק האדמו"ר מהאלמין
שליט"א

שמחתי מאד לקבל את סט הספרים "אור הזהר" ו"תקוני זהר" –
ולומד אני בהם כסדרן, ממש מחיה נפשות. גם זכיתי להפיץ הספרים בקרב
אחינו בני"י, וזכות היא לי להיות שתף במפעל קדוש זה.

תעלו ותצליחו! כה לחי!

ח. מושקוביץ, בני ברק תובב"א

וְהָמָּה רוּעִים, מָאִי (ד' פ' ע"ב) רוּעִים, אֲלֵיךְ אֵינוֹן
 מִדְּבָרֵי וּמְנַהֲגֵי לְפָר נֶשׁ בְּגִיהָנָם. לֹא
 יָדְעוּ שְׂבָעָה, כִּמָּה דַּאתְ אָמַר (משלי ל) לְעֹלֹקָה
 שְׂתִי בְנוֹת הַב הַב, בְּגִין כִּף דְּאֵינוֹן הַב הַב, לֹא
 יָדְעוּ שְׂבָעָה. כָּלֵם לְדַרְפָּם פָּנוּ אִישׁ לְבַצְעוּ
 מִקְצָהוּ. דְּהָא תִּירֵי דְגִיהָנָם אֵינוֹן. וְכָל דָּא
 מָאן גָּרִים לְהוּ. בְּגִין דְּלֹא אֲתַקְדָּשׁוּ בְּהֵוָה
 זְוֹגָא כִּמָּה דְּאֲצַטְרִיף. וְעַל דָּא כְּתִיב, קְדוּשִׁים
 תְּהִיּוּ כִי קְדוֹשׁ אֲנִי יי'. אָמַר קְדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא,
 מִכָּל שְׂאָר עַמִּין לֹא רְעִיתִי לְאֲדַבְקָא בִּי, אֲלֵא
 יִשְׂרָאֵל, דְּכְתִיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּי,
 אֲתוֹן, וְלֹא שְׂאָר עַמִּין. (ועל דא כתיב הכא קדוש) בְּגִין
 כִּף, (קדושים תהיו דוקא).

וְהָמָּה רוּעִים, מָה זֶה רוּעִים? אֵלוּ
 אֲתָם הַמּוֹבִילִים וְהַמְנַהֲגִים אֶת
 הָאָדָם לְגִיהָנָם. לֹא יָדְעוּ שְׂבָעָה,
 כִּמוֹ שְׂנָאֲמַר (משלי ל) לְעֹלֹקָה שְׂתִי
 בְנוֹת הַב הַב. מִשּׁוּם כִּף שֶׁהֵם הַב
 הַב, לֹא יָדְעוּ שְׂבָעָה. כָּלֵם לְדַרְפָּם
 פָּנוּ אִישׁ לְבַצְעוּ מִקְצָהוּ. שְׂהִירֵי
 הֵם תִּירֵי הַגִּיהָנָם. וְכָל זֶה מִי גָרַם
 לָהֶם? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא הִתְקַדְּשׁוּ
 בְּאוֹתוֹ זְוִיג כִּמוֹ שְׂצַרִּיף. וְעַל זֶה
 כְּתוּב, קְדוּשִׁים תְּהִיּוּ כִי קְדוֹשׁ אֲנִי
 ה'. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִכָּל
 שְׂאָר הַעַמִּים לֹא רְצִיתִי לְהִדְבִּיק
 בִּי אֲלֵא רַק יִשְׂרָאֵל, שְׂכְּתוּב (דברים
 ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה'. אֲתָם, וְלֹא
 שְׂאָר הַעַמִּים. (ועל כן כתיב כאן קדוש)
 מִשּׁוּם כִּף (קדושים תהיו דוקא).

קְדוּשִׁים תְּהִיּוּ כִי קְדוֹשׁ אֲנִי יי'. (ויקרא יט) רַבִּי
 יְצַחְק פְּתַח, (ישעיה יח) הוּי אַרְיָן צְלִצֵּל
 כְּנַפִּים וְגו'. וְכִי בְּגִין דְּהִיא אַרְיָן צְלִצֵּל כְּנַפִּים,
 קְנֻטְרָא בִּיה אֲשַׁתְּכַח, דְּכְתִיב הוּי אַרְיָן. אֲלֵא
 אָמַר רַבִּי יְצַחְק, בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 בְּרָא עֲלֵמָא, וּבַעַא לְגַלְגָּא עַמִּיקְתָּא מְגוּ
 מְסַתְרָתָא, וּנְהוּרָא מְגוּ חֲשׂוּכָא, הוּוּ פְּלִילָן דָּא
 בְּדָא, וּבְגִין כִּף, מְגוּ חֲשׂוּכָא נִפְק נְהוּרָא, וּמְגוּ
 מְסַתְרָתָא, נִפְק וְאֲתַגְּלִיָּא עַמִּיקָא, וְדָא נִפְקָא
 מִן דָּא. דְּמְגוּ טַב, נִפְקִי בִישׁ. וּמְגוּ רַחֲמֵי, נִפְקִי
 דִּינָא. וְכֵלָא אֲתַפְּלִיל דָּא בְּדָא. יִצְר טוֹב וְיִצְר
 רַע, יְמִינָא וּשְׂמָאֲלָא, יִשְׂרָאֵל וּשְׂאָר עַמִּין, חַוּוּר
 וְאוּכֹם, וְכֵלָא חַד בְּחַד תְּלִיא.

קְדוּשִׁים תְּהִיּוּ כִי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'.
 רַבִּי יְצַחְק פְּתַח, (ישעיה יח) הוּי אַרְיָן
 צְלִצֵּל כְּנַפִּים וְגו'. וְכִי מִשּׁוּם
 שֶׁהִיא אַרְיָן צְלִצֵּל כְּנַפִּים נִמְצָא
 בָּהּ קְנֻטְרָא, שְׂכְּתוּב הוּי אַרְיָן?
 אֲלֵא אָמַר רַבִּי יְצַחְק, בְּשַׁעֲתָא
 שְׂבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
 הַעוֹלָם וְרָצָה לְגַלוֹת עַמִּיקוֹת
 מִתּוֹף הַהִסְתַּר, וְאוּר מִתּוֹף
 הַחֲשֻׁכָה, הִיּוּ כְּלוּלִים זֶה עִם זֶה.
 וּמִשּׁוּם כִּף מִתּוֹף הַחֲשֻׁכָה יִצָּא
 אוּר, וּמִתּוֹף הַהִסְתַּר יִצָּא וְהַתְּגַלָּה
 הַעֲמִיק, וְזֶה יִצָּא מִזֶּה. שְׂמִתּוֹף
 הַטוֹב יוֹצֵא הַרַע, וּמִתּוֹף הַרַחֲמִים
 יוֹצֵא דִין, וְהַכֵּל נִכְלָל זֶה בְּזֶה -
 יִצְר טוֹב וְיִצְר הַרַע, יְמִין וּשְׂמָלָא,
 יִשְׂרָאֵל וּשְׂאָר הַעַמִּים, לְכַן וּשְׂחַר,
 וְהַכֵּל תְּלִיף הָאֶחָד בְּאֶחָד.

הַתָּאנָא אָמַר רַבִּי יְצַחְק אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל
 עֲלֵמָא כְּלֵהוּ לֹא אֲתַחְזִי, אֲלֵא בְּחַד
 עֲטִירָא דְּקוּטְפָא (ס"א דְּקוּטְפָא) בְּקִיטְרוּי. כַּד אֲתַדִּין
 עֲלֵמָא בְּדִינָא כְּלִיל בְּרַחֲמֵי אֲתַדִּין. וְאִי לָאו,
 לֹא יְכִיל עֲלֵמָא לְקִימָא, אֲפִילוּ רַגְעָא חַדָּא,
 וְהָא אוּקִימָנָא מְלִי, כִּמָּה דְּכְתִיב, (ישעיה כו) כִּי
 כַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְאַרְיָן צֶדֶק לְמַדּוּ יוֹשְׁבֵי תַבַּל.

רַבִּי יְהוּדָה, אָמַר רַבִּי יְצַחְק אָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה, כָּל הַעוֹלָם כְּלוּ לֹא נְרָאָה,
 אֲלֵא בְּעֵטְרָה אַחַת הַמְּדַבְּקַת
 (הוֹחֲרַת) בְּקִשְׁרֵי. כְּשֶׁנִּדְּוִן הַעוֹלָם
 בְּדִין, הוּא נִדְּוִן כְּלוּל בְּרַחֲמִים.
 וְאִם לֹא, אֵינן הַעוֹלָם יְכוּל לְעַמֵּד
 רַגְעָא אֶחָד, וְהִרֵי בְּאַרְנוֹ אֶת
 הַדְּבָרִים, כִּמוֹ שְׂכְּתוּב (שם כו) כִּי
 כַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְאַרְיָן צֶדֶק לְמַדּוּ

וְהָאֵנָּה בְּהֵיוֹא זְמַנָּא דְדִינָא תִּלְיָא כְּעֵלְמָא,
וְצָדֵק אֲתַעֲטָרָא בְּדִינוּי, כְּמָה מְאָרִי
דְגַדְפִּין מִתְעָרִי, לְקַבְּלֵי מְאָרִי דְדִינָא קִשְׂיָא,
לְשִׁלְטָאָה כְּעֵלְמָא. פְּרִסִין גַּדְפִּין מְהַאי סְטָרָא,
וּמְהַאי סְטָרָא, לְאַשְׁתַּחְוָא (כ"א לְאַשְׁחָא) כְּעֵלְמָא.
כְּדִין מִתְעָרִין גַּדְפִּין לְמַפְרֵס לֹוֹן, וּלְאַשְׁתַּאֲבָא
(כ"א וּלְאַשְׁתַּחְוָא) בְּדִינָא קִשְׂיָא, וְשֹׁאטִין כְּעֵלְמָא
לְאַבְאָשָׁא. פְּדִין כְּתִיב, הוּי אַרְיָן צְלִצֵל כְּנַפְּיִם.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, חֲמִינָא בְּנֵי עֵלְמָא
בְּחִצְיֹוֹתָא, פֶּר אֵינֹוֹן זַפְּאֵי קִשׁוּט.
וּבְגִין כֶּף, כְּבִיכּוֹל, כִּלְא הֲכִי אֲשַׁתְּכַח, אֲתָא
לְאַתְדַּכְּאָה, מְסִייעִין לִיה. אֲתָא לְאַסְתַּאֲבָא,
כְּמָה דְאֻקִּימָנָא, וְנִטְמַתָּם בָּם.

רַבִּי יוֹסִי הָוָה אָזִיל בְּאוּרְחָא, פִּגְעַע בֵּיה רַבִּי
חֲזִיָּא, אָמַר לִיה הַאי דְאֻקְמוּהָ חֲבֵרְיָא,
דְּכְתִיב כְּעֵלִי, (שְׁמוּאֵל א ג) וְלִכְן נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עֲלִי
אִם יִתְכַפֵּר עֲוֹן בֵּית עֲלִי בְּזִבְחָ וּמִנְחָה עַד עוֹלָם.
בְּזִבְחָ וּמִנְחָה אֵינֹו מִתְכַּפֵּר, אָבֵל מִתְכַּפֵּר הוּא
בְּדַבְרֵי תוֹרָה. אָמַאי. בְּגִין דְּדַבְרֵי תוֹרָה, סִלְקִין
עַל כָּל קַרְבָּנִין דְּעֵלְמָא. כְּמָה דְאֻקְמוּהָ דְכְּתִיב,
(ויקרא ז) זֹאת הַתּוֹרָה לְעוֹלָה לְמִנְחָה וְלַחֲטָאת
וְלֶאֱשֶׁם וְלַמְלוֹאִים, שְׁקִיל אוֹרֵייתָא לְקַבִּיל כָּל
קַרְבָּנִין דְּעֵלְמָא. אָמַר לִיה, הֲכִי הוּא וְדַאי,
דְּכָל מְאָן דְּאַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, אָף עַל גַּב
דְּאַתְגַּזֵּר עָלֶיהָ עוֹנָשָׁא מְלַעֲיָלָא, נִיחָא לִיה מִכָּל
קַרְבָּנִין וְעֵלְוֹן, וְהֵהוּא עוֹנָשָׁא אֲתַקְרַע. (בְּגִין דְּלַעֲ

כַּח לְשִׁמָּה, קִרְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַפְּסִים בְּחֵדִיח).

וְהָא חֲזִי, לֹא אֲתַדְכִּי בַר נֶשׁ לְעֵלְמִין, אֲלֵא
בְּמִלִּין דְּאוֹרֵייתָא. בְּגִינֵי כֶּף מִלִּין
דְּאוֹרֵייתָא לֹא מְקַבְּלִין טוּמְאָה, בְּגִין דְּאִיְהִי
(משלי ג) קִיּוּמָא לְדַכְּאָה לְאַלִּין מְסַאֲבִי, וְאַסְוֹתָא
בְּאוֹרֵייתָא אֲשַׁתְּכַח. דְּכְתִיב, רַפְּאוֹת תְּהִי לְשַׁרְף
לְטַהַר אֶת אֱלוֹי הַטְּמָאִים, וְהִרְפּוּאָה נִמְצָאת בַּתּוֹרָה, שְׁכַתּוּב

לְשִׁבֵי תַבֵּל.
וְרַמְדֵנוּ, בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׁהִדִין תְּלוּי
כְּעוֹלָם וְצָדֵק מִתְעַטֵּר בְּדִינוּי,
כְּמָה כְּעֵלִי כְּנַפְּיִם מִתְעוֹרְרִים
כְּנִגְדָּ כְּעֵלִי הִדִין הַקְּשָׁה לְשִׁלְט
כְּעוֹלָם. פּוֹרְשִׁים כְּנַפְּיִם מִהֲצַד
הַזֶּה וּמִהֲצַד הַזֶּה לְהַשְׁתַּחֲוֹת
(לְהַשְׁחִיחַ) כְּעוֹלָם. אַז מִתְעוֹרְרוֹת
הַכְּנַפְּיִם לְפָרֵשׁ אוֹתָן וְלְהַשְׁאֵב
(וְלְהַשְׁתַּחֲוֹת) בְּדִין הַקְּשָׁה, וּמִשׁוֹטְטוֹת
כְּעוֹלָם לְהִרְע. אַז כְּתוּב, הוּי אַרְיָן
צְלִצֵל כְּנַפְּיִם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רְאִיתִי בְּנֵי
הָעוֹלָם בְּחִצְפָּה, פֶּרֶט לְאוֹתָם
צַדִּיקֵי הָאֲמַת. וּמִשׁוּם כֶּף,
כְּבִיכּוֹל, הַכֵּל כֶּף נִמְצָא. כָּא
לְהַטְהֵר - מְסִיעִין אוֹתוֹ. כָּא
לְהַטְמָא - כְּמוֹ שְׁבִאֲרָנוּ וְנִטְמַתָּם
בָּם.

רַבִּי יוֹסִי הָוָה הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ, פִּגְשׁ
בּוֹ רַבִּי חֲזִיָּא. אָמַר לוֹ, זֶה שְׁבִאֲרוֹ
הַחֲבֵרִים, שְׁכַתּוּב כְּעֵלִי (שְׁמוּאֵל א-א)
וְלִכְן נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עֲלִי אִם
יִתְכַפֵּר עֲוֹן בֵּית עֲלִי בְּזִבְחָ
וּבְמִנְחָה עַד עוֹלָם, בְּזִבְחָ וּמִנְחָה
אֵינֹו מִתְכַּפֵּר, אָבֵל מִתְכַּפֵּר הוּא
בְּדַבְרֵי תוֹרָה. לְמָה? מִשׁוּם
שְׁדַבְרֵי תוֹרָה עוֹלִים עַל כָּל
הַקַּרְבָּנוֹת שְׁכְּעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁבִאֲרוּהָ
שְׁכַתּוּב, (ויקרא ז) זֹאת הַתּוֹרָה לְעוֹלָה
לְמִנְחָה וְלַחֲטָאת וְלֶאֱשֶׁם
וְלַמְלוֹאִים, שְׁקוּלָה הַתּוֹרָה כְּנִגְדָּ
כָּל הַקַּרְבָּנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם. אָמַר
לוֹ, כֶּף זֶה וְדַאי, שְׁכָל מִי
שְׁמַשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, אָף עַל גַּב
שְׁנִגְזֹר עָלָיו עֲנָשׁ מְלַמְעָלָה, נוֹחַ
לוֹ מִכָּל הַקַּרְבָּנוֹת וְהָעוֹלוֹת,
וְאוֹתוֹ הָעֲנָשׁ נְקָרַע. (וּמִשׁוּם שְׁעוֹסָא בַּח

לְשִׁמָּה, הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא מוֹתַפְּסִים עִמוֹ).

וּבֹא רָאָה, הָאֵדָם לֹא נִטְהַר
לְעוֹלָמִים, אֲלֵא בְּדַבְרֵי תוֹרָה.
מִשׁוּם כֶּף דְּבַרֵי תוֹרָה לֹא מְקַבְּלִים
טְמָאָה, מִשׁוּם שְׁהִיא עוֹמֶדֶת
(משלי ג) רַפְּאוֹת תְּהִי לְשַׁרְף וְשִׁקּוּי

וְשָׁקוּי לְעֲצֻמוֹתֶיךָ. וְדְכִיּוֹתָא אֲשַׁתְּכַח
בְּאוֹרֵייתָא, דְּכַתִּיב, (תהלים יט) יִרְאֵת יְיָ טְהוֹרָה
עוֹמֶדֶת לְעַד. מְאִי עוֹמֶדֶת לְעַד. דְּקִיִּימָא תְדִירָא
בְּהֵוָה דְּכִיּוֹתָא, וְלֹא אֲתַעְדִּי מְגִייה לְעֵלְמִין.

אָמַר לִיְהִי יִרְאֵת יְיָ כְּתִיב, וְלֹא תוֹרָה. אָמַר
לִיְהִי, הֲכִי הוּא וְדָאִי, דְּהָא אוֹרֵייתָא
מִסְטָרָא דְּגְבוּרָה קָא אֲתִיָּא. אָמַר לִיְהִי, וּמְהֵתָם
נִפְקָא, מְהֵכָא נִפְקָא, דְּכַתִּיב, (תהלים קיא) רֵאשִׁית
חֲכֻמָּה יִרְאֵת יְיָ, וּכְתִיב יִרְאֵת יְיָ טְהוֹרָה.

וְאוֹרֵייתָא קִדְשָׁה אֲתַקְרִי, דְּכַתִּיב פִּי קְדוֹשׁ אֲנִי
יְיָ, וְדָא אוֹרֵייתָא, דְּהִיא שְׁמָא
קִדְשִׁיא עֲלָאָה. וְעַל דָּא, (דף פ"א ע"א) מָאן
דְּאֲשַׁתְּדַל בְּהָ אֲתַדְכִּי, וּלְבַתַּר אֲתַקְדַּשׁ, דְּכַתִּיב
קְדוֹשִׁים תְּהִיוּ, קְדוֹשִׁים הָיוּ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא
תְהִיוּ. תְּהִיוּ וְדָאִי. אָמַר לִיְהִי הֲכִי הוּא, וּמְקָרָא
כְּתִיב, (שמות ט) וְאַתֶּם תְּהִיוּ לִי מִמְלַכֶּת כְּהֻנִּים
וְגוֹי קְדוֹשׁ, וּכְתִיב אֵלֶּה הַדְּבָרִים וְגוֹ'.

הָאֲנָא, קִדְשָׁה דְּאוֹרֵייתָא, קִדְשָׁה דְּסְלִיקַת עַל
כָּל קְדוֹשִׁין. וּקְדוֹשִׁיָּה דְּחֲכֻמָּתָא עֲלָאָה
סְתִימָא, סְלֵקָא עַל כְּלָא. אָמַר לִיְהִי לֹא
אוֹרֵייתָא בְּלֵא חֲכֻמָּתָא, וְלֹאוּ חֲכֻמָּתָא בְּלֵא
אוֹרֵייתָא, וְכֵלָא בְּחַד דְּרֵגָא הוּא, וְכֵלָא חַד,
אֲלֵא אוֹרֵייתָא בְּחֲכֻמָּה עֲלָאָה אֲשַׁתְּכַחַת, וּבְהָ
קִיִּימָא, וּבְהָ אֲתַנְטְעוּ שְׂרִשְׁתָּא מִכָּל סְטְרִין.

עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּי, אֲשַׁפְחוּ חַד בְּר נֶשׁ, בְּלִקְיִנְטָא
דְּקוֹסְטָא, (ס"א בלחיונא דמיוסחא) רְכִיב עַל סוֹסְיָא,
אֲשַׁמִּיט יְדוּי לְחַד עֲנַפָּא דְּאֵילָנָא. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, הָאִי הוּא דְּכַתִּיב וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִייתֶם
קְדוֹשִׁים. אָדָם מְקַדֵּשׁ עֲצָמוֹ מִלְּמִטָּה, מְקַדְּשִׁין
אוֹתוֹ מִלְּמַעְלָה. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, קְדוֹשִׁים
תְּהִיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְיָ.

הָאֲנִי רַבִּי אַבָּא, פְּרַשְׁתָּא דָא כְּלָלָא דְּאוֹרֵייתָא
הִיא, וְחוֹתְמָא דְּקוֹשְׁטָא דְּגוֹשְׁפִּנְקָא הִיא.

לְעֲצֻמוֹתֶיךָ. וְהִטְהַרָה נִמְצָאת
בְּתוֹרָה, שְׁכַתוּב (תהלים ט) יִרְאֵת ה'
טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לְעַד. מַה זֶה
עוֹמֶדֶת לְעַד? שְׁעוֹמֶדֶת תְּמִיד
בְּאוֹתָהּ טְהוֹרָה, וְלֹא זֶה מִמְּנָה
לְעוֹלָמִים.

אָמַר לוֹ, יִרְאֵת ה' כְּתוּב, וְלֹא
תוֹרָה. אָמַר לוֹ, כִּף הוּא וְדָאִי,
שְׁהִי תוֹרָה בְּאֵה מִצַּד הַגְּבוּרָה.
אָמַר לוֹ, וּמִשְׁם יִצְאָה?! מִכָּאן
יִצְאָה! שְׁכַתוּב רֵאשִׁית חֲכֻמָּה
יִרְאֵת ה', וְכַתוּב יִרְאֵת ה' טְהוֹרָה.
וְתוֹרָה נִקְרֵאת קִדְשָׁה, שְׁכַתוּב כִּי
קְדוֹשׁ אֲנִי ה', וְזוֹ הַתוֹרָה שְׁהִיא
הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן. וְעַל כֵּן, מִי
שְׁמַשְׁתַּדֵּל בְּהָ נְטוּר, וְאַחַר כֵּן
מִתְקַדֵּשׁ, שְׁכַתוּב קְדוֹשִׁים תְּהִיוּ.
לֹא כְּתוּב קְדוֹשִׁים הָיוּ, אֲלֵא תְהִיוּ,
תְהִיוּ וְדָאִי. אָמַר לוֹ, כִּף הוּא,
וּמְקָרָא כְּתוּב, (שמות ט) וְאַתֶּם תְּהִיוּ
לִי מִמְלַכֶּת כְּהֻנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ,
וּכְתוּב אֵלֶּה הַדְּבָרִים וְגוֹ'.

דְּמִדְּנִי, קִדְשַׁת הַתוֹרָה קִדְשָׁה
שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַקְּדוֹשׁוֹת.
וְהַקְּדוֹשָׁה שֶׁל הַחֲכֻמָּה הַנִּסְתַּרְתָּ
עוֹלָה עַל הַכָּל. אָמַר לוֹ, אֵינְ תוֹרָה
בְּלִי חֲכֻמָּה, וְאֵינְ חֲכֻמָּה בְּלִי
תוֹרָה, וְהַכָּל הוּא בְּדִרְגָּה אַחַת
וְהַכָּל אַחַד. אֲלֵא תוֹרָה נִמְצָאת
עִם הַחֲכֻמָּה הָעֲלִיּוֹנָה, וּבְהָ הִיא
עוֹמֶדֶת, וּבְהָ נְטַעוּ שְׂרִשְׁתָּהּ מִכָּל
הַצְּדִדִים.

בְּעוֹד שְׁהִיוּ הוֹלְכִים מִצְאוּ אִישׁ
אַחַד בְּלִקְיִטַּת עֲצִים (בלקיסת ורעיס)
רְכוּב עַל סוֹסוֹ. הַשְּׁמִיט יָדוֹ לְעֵנָף
אַחַד שֶׁל הָאֵילָן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
זֶהוּ שְׁכַתוּב וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִייתֶם
קְדוֹשִׁים. אָדָם מְקַדֵּשׁ עֲצָמוֹ
מִלְּמִטָּה - מְקַדְּשִׁים אוֹתוֹ
מִלְּמַעְלָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב קְדוֹשִׁים
תְּהִיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'.

שְׁנָה רַבִּי אַבָּא, הַפְּרָשָׁה הַזֹּאת הִיא
כְּלָלָה שֶׁל תוֹרָה, וְחוֹתֶם הָאֲמַת
שֶׁל הַחוֹתְמַת הִיא. בְּפִרְשָׁה זוֹ

התחדשו סודות עליונים של התורה בעשר אמירות, וגזרות וענשים, ומצוות עליונות, שכשמיגיעים לפרשה הזו היו שמחים.

אמר רבי אבא, מה הטעם שפרשת עריות ופרשת קדשים תהיו סמוכות זו לזו? אלא כף למדנו, כל מי שנשמר מן העריות הללו, ודאי שנעשה בקדשה. וכל שכן אם מתקדש בקדשת רבנו, ויהי העירו החברים.

מתי היא עונתם של כלם שיתקדש אדם? בא ראה, מי שרצה להתקדש ברצון רבנו, אל ישמש אלא מחצות הלילה ואילך, או בחצות הלילה. שהרי באותה השעה הקדוש ברוך הוא נמצא בגן עדן, והקדשה העליונה מתעוררת, ואז השעה להתקדש. זה לשאר בני האדם, תלמידי חכמים שיודעים את דרכי התורה, בחצות הלילה שעתם לעמוד ולצסק בתורה, להודיג עם פנסת ישראל, לשבח את השם הקדוש, את המלך הקדוש.

בדיל שבת, שנמצא הרצון של הכל, הוויג שלהם באותה שעה להוציא את רצונו של הקדוש ברוך הוא ופנסת ישראל, כמו שנאמר שכתוב, (דברים יד) בני אדם לה' אלהיכם. ואלה נקראים קדושים, שכתוב קדשים תהיו פי קדוש אני ה'. וכתוב (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וגו'.

קדשים תהיו. רבי אבא פתח, (שמואל ב ז) ומי בעמך פישראל גוי אחד בארץ. עמי העולם לא רצה הקדוש ברוך הוא בהם, פרט לישראל בלבדם,

ואעטר לון בכמה

בפרשתא דא אתחדשו רזין עלאין דאורייתא, בעשר אמירן, וגזרין ועונשין, ופקודין עלאין, דכד מטאן חבריא לפרשתא דא, הוו חדאן. אמר רבי אבא, מאי טעמא פרשתא דעריות, ופרשתא דקדושים תהיו, סמוכין דא לדא. אלא הכי תאנא, כל מאן דאסתמר מאלין עריין, בקדושה אתעביד ודאי. וכל שפן אי אתקדש בקדושה דמאריה. והא אתערו חבריא.

אימתי עונתן דכלא, לאתקדש בר נש. תא חזי, מאן דבעי לאתקדשא ברעותא דמאריה, לא לישמש אלא מפלגות ליליא ואילך, או בפלגות ליליא. דהא בההיא שעתא, קדשא בריך הוא אשתכח בגנתא דעדן, וקדושה עלאה אתער, וכדין שעתא היא לאתקדשא. האי לשאר בני נשא, תלמידי חכמים דידיעין אורחוי דאורייתא, בפלגות ליליא שעתא דלהון למיקם למלעי באורייתא, לאזדווגא בפנסת ישראל, לשבחא לשמא קדישא, למלכא קדישא.

בריליא דשבתא, דרעותא דכלא אשתכח, זווגא דלהון בההיא שעתא. לאפקא רעותא דקודשא בריך הוא ופנסת ישראל, כמה דאתמר דכתיב, (דברים יד) בני אדם ליי' אלהיכם. ואלין אקרון קדישין, דכתיב קדושים תהיו כי קדוש אני יי'. וכתיב (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וגו'.

קדושים תהיו, רבי אבא פתח, (שמואל ב ז) ומי בעמך פישראל גוי אחד בארץ, תא חזי, בכל עמין דעלמא, לא אתרעי בהו קדשא בריך הוא, בר פישראל בלחודייהו, ועבד לון עמא יחידאה בעלמא, וקרא לון גוי אחד בשמיה. ואעטר לון בכמה

ועשה אותם עם יחיד בעולם, וקרא להם גוי אחד כשמו, ועטר אותם בכמה עטרות וכמה מצוות להתעטר בהן. ועל כן תפלין של ראש ותפלין של זרוע שיתעטר בהן בן אדם כמו שלמעלה, ויהפצא אחד שלם בכל.

ובאותה שעה שמתעטר בהן אדם ומתקדש בהן, נעשה שלם ונקרא אחד, שלא נקרא אחד אלא כשהוא שלם. ומי שפגום, לא נקרא אחד. ועל כן הקדוש ברוך הוא נקרא אחד - בשלמות הכל, בשלמות האבות, בשלמות של פגום ישראל. משום כך ישראל למטה נקראים אחד. שכאשר מניח אדם תפלין ומתפסה בכסוי של מצוה, אזי הוא מתעטר בעטרות קדושות כמו שלמעלה, ונקרא אחד.

ומשום כך, יבא אחד וישתדל עם אחד. הקדוש ברוך הוא שהוא אחד וישתדל עם אחד, שהרי אין מלך משתדל אלא במה שראוי לו. ומשום כך פתוח, והוא באחד ומי ישיבנו, אין הקדוש ברוך הוא שורה ולא נמצא אלא באחד. באחד?! אחד צריך להיות! אלא במי שמתפקד בקדושה עליונה להיות אחד, אז הוא שורה באחד, ולא במקום אחד.

ומתי נקרא אדם אחד? בשעה שנמצא זכר ונקבה, ומתקדש בקדושה (בעטרה) עליונה, ומתפקד להתקדש. ובא ראה, בזמן שנמצא אדם בוווג אחד זכר ונקבה ומתפקד להתקדש בראוי, אז הוא שלם, ונקרא אחד בלי פגום.

משום כך צריך אדם לשמח את אשתו באותה שעה, לזמן אותה בראון אחד עמו. ויתפגנו שניהם כאחד לאותו הדבר. וכשנמצאים זה בזה בראון אחד. ובגוף - כמו

עטרין, וכמה פקודין, לאתעטרא בהו. ועל דא תפילין דרישא ותפילין דדרוועא, לאתעטרא בהו בר נש פגוונא דלעילא. ולאשתכחא חד שלים בכלא.

ובהויא שעתא דאתעטר בהו בר נש, ואתקדש בהו, אתעביד שלים, ואקרי אחד, דאחד לא אקרי אלא כד איהו שלים. ומאן דפגים, לא אקרי אחד. ועל דא קדשא בריך הוא אקרי אחד, בשלימו דכלא, בשלימו דאבהו, בשלימו דכנסת ישראל. בגין כך ישראל לתא אקרון אחד. דכד פר נש אנח תפילין, ואתחפי בכסוייא דמצוה, פדין אתעטר בעטרין קדישין פגוונא דלעילא, ואקרי אחד.

ובגניי כף, ליתי אחד, וישתדל באחד. קדשא בריך הוא דאיהו אחד, וישתדל באחד. דהא לית מלכא משתדל, אלא במאי דאתחזי ליה. ובגין כך פתיב, (איוב כג) והוא באחד ומי ישיבנו, לא שארי קדשא בריך הוא ולא אשתכח אלא באחד. באחד, אחד מיבעי ליה אלא במאן דאתתקן בקדושא עלאה למהוי חד. פדין הוא שריא באחד, ולא באתר אתרא. ואימתי אקרי בר נש אחד. בשעתא דאשתכח

דכר ונוקבא, ואתקדש בקדושה (כ"א בעטרה) עלאה, ואתפוון לאתקדשא. ותא חזי, בזמנא (דף פ"א ע"ב) דאשתכח פר נש בזווגא חד דכר ונוקבא, ואתפוון לאתקדשא פדקא יאות. פדין הוא שלים, ואקרי אחד בלא פגימו.

בגניי כף, בעי בר נש למחדי לאתתיה בההיא שעתא, לזמנא לה ברעותא חדא עמיה. ויתפוונון תרווייהו כחד לההיא מלה. וכד משתפחי תרווייהו כחד, פדין כלא חד בנפשא שניהם כאחד, אזי הכל אחד בנפש ובגוף. בנפש - להדבק

שְׁלֹמֹדְנוּ שְׁאֲדָם שְׁלֹא נִשָּׂא הוּא כְּמִי שְׁנַחֲלֵק, וְכִשְׁמֵתְחַבְּרִים זָכַר וְנִקְבָּה, אִזּוּ נַעֲשִׂים גּוֹרֵף אֶחָד. נִמְצָא שֶׁהֵם נִפְשׁ אַחַת וְגוֹרֵף אֶחָד, וְנִקְרָא אֲדָם אֶחָד. אִזּוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹרֵף בְּאֶחָד, וּמִפְקִיד רוּחַ שֶׁל קְדוּשָׁה בְּאוֹתוֹ אֶחָד.

וְאֵלֶּיךָ נִקְרָאִים בְּנִים שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר. וּמִשׁוֹם כִּף קְדוּשִׁים תִּהְיֶה כִּי קְדוּשׁ אֲנִי ה'. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא בְּאֵר הַדְּבַר הַזֶּה בְּמִקוֹם אַחֵר, אֲלֵא בּוֹ מִמֶּשׁ, שֶׁכְּתוּב כִּי קְדוּשׁ אֲנִי ה', כְּדִי לְהַדְבִּיק בּוֹ וְלֹא בְּאַחֵר. וְעַל כֵּן קְדוּשִׁים תִּהְיֶה כִּי קְדוּשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְגו'. הֲרִי שְׁנִינוּ שֶׁפָּרְשָׁה זוֹ הִיא הַכֹּלֵל שֶׁל הַתּוֹרָה. מִקִּישׁ יִרְאֵת אָב וְאֵם לְשִׁבְתוֹתֵי. אֲלֵא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הַכֹּל אֶחָד. מִי שִׁירָא מְזַה, שׁוֹמֵר אֵת זֶה.

אִישׁ אָמוֹ, מָה הַטַּעַם הַקְּדִים אָמוֹ לְאָבִיו בִּירְאָה? כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְיָה. אֲבָל הֵאֵם שְׁאִין רְשׁוֹת בְּיָדֶיהָ כֹּל כִּף כְּמוֹ אָבִיו, (אֲבָל בְּאַרְיָה, אָמוֹ - זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וּמִשׁוֹם שֶׁבָּה שׁוֹרֵף הִירָאָה וְהִיא נִקְרָאת יִרְאֵת ה') הַקְּדִים אֵת יִרְאֵתָה.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מָה כְּתוּב לְמַעַלָּה? קְדוּשִׁים תִּהְיֶה. בָּא אֲדָם לְהַתְקַדֵּשׁ עִם אֲשֶׁתוֹ בְּאֶחָד, מִמִּי הוּא יוֹתֵר שִׁבַּח בְּאוֹתָהּ קְדוּשָׁה? הַזֶּה אוֹמֵר מִהֶנֶקְבָּה. מִשׁוֹם כִּף אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, כְּגוֹן זֶה (בְּרַאשִׁית ב) בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. וּבְמִקוֹם אַחֵר הַקְּדִים שְׁמַיִם לְאֶרֶץ. אֲלֵא לְהִרְאוֹת שְׁשֻׁנֵיהֶם כְּאֶחָד נַעֲשׂוּ. אִף כָּאֵן הַקְּדִים אֵם לְאָב, וּבְמִקוֹם אַחֵר הַקְּדִים אָב לְאֵם, לְהִרְאוֹת שְׁשֻׁנֵיהֶם כְּאֶחָד הַשְּׁתַּדְּלוֹ בּוֹ.

אִימָא דְלִית רְשׁוֹ בִידְהָא כָּל כִּף כְּפֹאֲבִו (ס"א אֲבָל תָּא חַוִּי אָמוֹ דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וּבְגִין דְּכַח שְׁרָא יִרְאָה וְאִתִּי יִרְאֵת ה' אֶתְקַרִּי)

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מָה כְּתוּב לְעִילָא, קְדוּשִׁים תִּהְיֶה. אֵתִי בַר נֵשׁ לְאֶתְקַדְשָׁא בְּאַתְתִּיהָ כְּחַד. מִמָּאֵן הוּא שְׁבַחָא יִתִּיר בְּהֵיא קְדוּשָׁה. הוּי אִימָא מְנוּקְבָא. בְּגִין כִּף אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, כְּהֵאִי גְוּוֹנָא, (בְּרַאשִׁית ב) בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְיָ אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. וּבְאַתֵּר אַחְרָא, אֶקְדִים שְׁמַיִם לְאֶרֶץ. אֲלֵא לְאַחְזָא דְתַרוּוִייהוּ כְּחַדָּא אֶתְעַבְּדוּ. אוֹף הֲכָא אֶקְדִים אִימָא לְאַבָּא, וּבְאַתֵּר אַחְרָא אֶקְדִים אָבָא לְאִימָא, לְאַחְזָא דְתַרוּוִייהוּ כְּחַדָּא אֶשְׁתַּדְּלוּ בֵיהָ.

וּבְגוּפָא. בְּנִפְשָׁא: לְאֶדְבָקָא דָּא כְּדָא בְּרַעוּתָא חַדָּא. וּבְגוּפָא: כְּמָה דְאוֹלִיפְנָא דְבַר נֵשׁ דְלָא נְסִיב, הוּא כְּמָאֵן דְאַתְפְּלִיג, וְכַד מִתְחַבְּרֵן דְבַר וְנוּקְבָא, כְּדִין אֶתְעַבְּדוּ חַד גּוּפָא. אֶשְׁתַּכַּח דְאִינְהוּ חַד נִפְשָׁא, וְחַד גּוּפָא, וְאֶקְרִי בַר נֵשׁ אֶחָד. כְּדִין קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁאִרִי בְּאֶחָד, וְאַפְקִיד רוּחָא דְקְדוּשָׁה בְּהוּא אֶחָד.

וְאֵלֶּיךָ אֶקְרוּן בְּנִין דְקְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְאַתְמַר. וּבְגִינִי כִף קְדוּשִׁים תִּהְיֶה כִי קְדוּשׁ אֲנִי יְיָ. וְכָאֵין אִינוּן יִשְׂרָאֵל דְלָא אוּקִים מְלָה דָּא בְּאַתֵּר אַחְרָא, אֲלֵא בֵיה מִמֶּשׁ, דְכְּתִיב כִי קְדוּשׁ אֲנִי יְיָ. בְּגִין לְאַתְדַּבְּקָא בֵיה, וְלֹא בְּאַחְרָא. וְעַל דָּא קְדוּשִׁים תִּהְיֶה כִי קְדוּשׁ אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם.

אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְגו'. (ויקרא יט) הָא תְּנִינוּן, דְּפִרְשָׁתָא דָּא כָּלְלָא דְאוֹרִייתָא. מִקִּישׁ דְּחִילוֹ דְאַבָּא וְאִימָא לְשִׁבְתוֹתֵי. אֲלֵא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כִּלְלָא חַד, מָאֵן דְּדַחִיל מְהֵאִי, נְטִיר לְהֵאִי. אִישׁ אָמוֹ, אֶקְדִים אָמוֹ לְאָבִיו בְּדְחִילוֹ מְאִי טַעְמָא. כְּמָה דְאוּקְמוּהָ אֲבָל

אִימָא דְלִית רְשׁוֹ בִידְהָא כָּל כִּף כְּפֹאֲבִו (ס"א אֲבָל תָּא חַוִּי אָמוֹ דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וּבְגִין דְּכַח שְׁרָא יִרְאָה וְאִתִּי יִרְאֵת ה' אֶתְקַרִּי)

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מָה כְּתוּב לְעִילָא, קְדוּשִׁים תִּהְיֶה. אֵתִי בַר נֵשׁ לְאֶתְקַדְשָׁא בְּאַתְתִּיהָ כְּחַד. מִמָּאֵן הוּא שְׁבַחָא יִתִּיר בְּהֵיא קְדוּשָׁה. הוּי אִימָא מְנוּקְבָא. בְּגִין כִּף אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, כְּהֵאִי גְוּוֹנָא, (בְּרַאשִׁית ב) בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְיָ אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. וּבְאַתֵּר אַחְרָא, אֶקְדִים שְׁמַיִם לְאֶרֶץ. אֲלֵא לְאַחְזָא דְתַרוּוִייהוּ כְּחַדָּא אֶתְעַבְּדוּ. אוֹף הֲכָא אֶקְדִים אִימָא לְאַבָּא, וּבְאַתֵּר אַחְרָא אֶקְדִים אָבָא לְאִימָא, לְאַחְזָא דְתַרוּוִייהוּ כְּחַדָּא אֶשְׁתַּדְּלוּ בֵיהָ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המשכיליזם היהודי בזהר הרקיע

ספר
אור
הזהר
החדש

בו יבואר גודל החיוב ללמוד וללמד
הזהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת שחיבר
התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו הקדושים בהם העולם קיים
ועל ידי זה תמלא הארץ דעה את השם באמונה

◆ בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי ◆

עיר וקדיש מין שימא נודת - בי לא תש-ביה מפני זרעו

שנת רבי שמעון ב"ן יוחאי (עם הר' תיבות) תשס"ט
הוצאה המישית עם הוספות ותיקונים
חודש מנחם אב תשס"ט לפ"ק - עיה"ק בית שמש טובב"א